

Ήγχε μου λέν' στὸ Μὲν Ρετό,
κι ἤλθα σπολλάτη νὰ τοῦ πῶ
γὰ τὴν μεγάλη σχόλη.

Και μοὶ λυγόνε τὴν καρδιά
τῶν μαγευμένων ἡ μουωδῶ
καὶ μῶσχον περιβόλι.

Εὐχομαὶ δίχως νὰ ποῦ
ἀνθρώπων νὰ θέλῃ,
καὶ κάθε πικρα νὰ γενῆ
ζάχαρι, κάντιο, μέλι.

Εὐχομαὶ τῆς Κορώνας
ταυγά μὲς' στοὺς Στρατιῶνας
τὸ Πάσχα νὰ τσουκρήνῃ.

Καὶ θραύουσα καμπόσα
στ' Ἀνάτορα σικρτώσα
κι εὐδαίμων νὰ γυρῆ.

Πάντα καλά γὰ μᾶς θά' πῃ
οἱ ξένους τοιλεπήδες,
καὶ στὴν Ρωμῶν τὴν προκοπὴ
εἶχε πολλαῖς ἐλπίδες.

Ἐλπίζει καὶ στὴν κρῆσ μας,
ἐλπίζει καὶ στὴν δρᾶσ μας,
στὴν διομηχανία μας,
μὰ καὶ στὰ Τελωνεῖα μας,
καὶ καὶ στὰ καφενεῖα μας,
καὶ στὴν λογομανία μας.

Ἄλλα καλά τὰ βλέπει κι ἄλλα καλά τὰ κρίνει
κι ἔτσι μᾶς ἐνθαρρύνει,
καὶ πέρνουν ὄλοι θάρρος
ἀκόμη πρὸ πολὺ,
κι ὁ τῶν ἐλπίδων φάρος
λαμπρὸς φωτοβολεῖ.

Ἄλλα καλά τὰ βλέπει κι ἄλλα καλά τὰ κρίνει
κι ἔτσι μᾶς ἐνθαρρύνει.

Ὅμως ἐγὼ, τὸ βῆρος τῆς εὐκλειῆς ἀρούρης
κι ὁ κατηφῆς μουρμούρη,
μονᾶχος μου καὶ τώρα σπουδάζω κατὰ πάντα,
μὰ δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω
πῶς κι ἀπὸ ποῦ καὶ γιάντα
ὁ ἕμᾶς ἐλπίζει τόσο.

Αὐτὸς ὁ ἕμᾶς ἐλπίζει,
κι ἔμεις ὁ Αὐτὸν ἐλπίζομε,
κι Ἄνθρώπων σαλπίζομε,
κι Ἀνθρώπων διαπίστωμε.

Τι χαρὰ μας τι χαρὰ,
εἶα θέλλουν ἀνθρώποι,
καὶ μαστῶνε καθ' ἑλπίς
περὶ νείας προκοπῆς.

Τὸ φιλότιμό μας θῆγει,
καὶ μ' ἐλπίδας ἀμοιβαίας
μέλλον ἀσφαλῆς ἀνοίγει
ἀνθρώπων τεσσάρων.

Βασιλεῦ μου, καὶ τοῦ χρόνου... πῶς δέλωσε τὸ σκότη...
χαῖρε χαῖρ' ἐλπιδολήτη χαῖρε χαῖρ' ἐλπιδοδότη.

Καντάδα γλυκυτάτη στὸν Τζῶρτζη τὸν Κεορτζάτη.

Τὸν Βασιλεῦ παραιτήσα,
κι αὐτοσυγμει, κολλήγα,
στὸν Θεοτόκῃ πῆγα,
κι ἔτσι τὸν ἐχαίρετσα.

Δίξου κι ἔμένα, Κόντε μου, σιμά σου,
νὰ χαίρεσαι κι ἔφετος τ' ὄνομά σου.
Σὲ χαίρομε χαίροντες καὶ πάλι,
δέξου χαίρεσμούς κι ἀπὸ τὸν Ράλλη.

Μετὰ φανὸν ζητοῦμεν καὶ λαμπάδων
νὰ γίνῃε προσφιλῶν παραμυθία,
ἴσ' εἶσαι τὸ μαντεῖον τῶν Δουκάδων,
ἴσ' εἶσαι τῆς Κερκύρας ἡ Πυθία.

Κι ἔξ' Ἀθῶν προερχοῦνται ποικίλοι,
κᾶν ἀγνωστοὶ, κᾶν γνῶμοι καὶ φίλοι,
καὶ χάσκοντες στὸ σῶμα σὲ κутτοῦν
καὶ γὰ παρὸν καὶ μέλλον σ' ἔρωτοῦν.

Βίτσιται κάθε τόσο καὶ τόσο σὺρε κι ἔλα,
κι ὁ σικρτεῖνὸν χρηρομὸ σου γανόνουσε τσερέλα,
καὶ πάλι φασαρία καὶ σούσουρο μεγάλο,
καὶ λὲν πῶς εἶπες τοῦτο, καὶ λὲν πῶς εἶπες τᾶλλο,
καὶ κρίνουν τοὺς χρηρομοὺς σου καὶ δὲς τοῦ παραπίπες,
μὰ σὸ μᾶς βεβαίονε πῶς τίποτα δὲν εἶπες.

Χρηρομὸ παρεγγυῶμενοι κι ἀπὸ ὠσιτὸ κεφάλι
κι ἔτσι κι ἄλλοις κρινόμενοι κι ἀπὸ τὸν χρουσομέλλη.
Κι ἂν πότε μ' ἱμπεράτορας, πότε μ' ἱμπερατρίτσας
κ' ἔγχε παρὰ Τζῶρτζη μου, καὶ τρέχεις στῆς Γαρτίτσας,
ἐν ταύτας ὁμοῦ φαίνεσαι πῶς εἶσαι λυπημένος
κι ἀπογοητωμένος.

Δὲν εἶχες δόλου κέρη, καὶ λὲν καμπόσα λάλοι
πῶς σιπέτσαι γὰ πάντα ν' ἀποχωρήσης πάλι,
πῶς ἔρημα καὶ μόνα ὁ ἀφήσης τὰ κοπάδια,
ὅπου τοὺς ἤλθαι τόσα κακὰ κι ἀναπαύσεις,
καὶ τοῦ λοιποῦ μὲ ζῆλον ὁ ἀπαρῆθῃς στὰ λάδια,
κι ἔς καθαρῶν ἄλλοι τοῦ κράτους τῆς λαδίας.

Ἔλα καὶ μὴ μᾶς σκάνης,
Τζῶρτζη χαίρωμένε...
σὸ μῶνος νῶτα μπένε
Ἄνθρώπων θὰ κἀνῆς.

Κι ἂν καὶ μὲ σὲν Ἄνθρώποις δὲν γίνῃ στὴν πατρίδα,
κι ἂν εἶναι σὲν καὶ στήμα κάθε κοινὸ Ταμετο τῆς,
τότε κι ἐγὼ στὴν Κέρκυρα ὁ ἀπλώσω τὴν ἀριδα
ζητῶντας τὴν Ἀνάρθωσι μὲς' στὸ φρενοκομο τῆς.

Ἐτόμο κι ἔκείνου τοῦκα τὸν ἔρρανα μὲ κρίνα,
καὶ μ' ἐν ἀεροπλάνο γυρῶ στὴν Ἀθήνα.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Βιβλιοπωλεῖα Πάσχα καὶ Τυπογραφεῖα πρώτης
καὶ στὰς Πάτρας κι ἐδῶ πέρα, στὴν ἔδδν τοῦ Πραξιτέλη,
ποῦ μπορεῖ νὰ βρῇ καθένας τῶν γραμμάτων θασοῦτης
σιονήποτε βιβλῶν παλαιῶν ἢ νέων θέλει.